

Снігур (Корнійчук) Марія Іванівна
1925 - 2008

Була осінь 1932 року. У селі сільрадою була організована комісія, яка ходила по хатах і забирала в людей усе з комор, з льохів, з хлівів. Не те що хліба, а картоплини, бурячка не було. Перед цим ми закололи поросля, м'ясо й сало закопали в хаті під мисником. Прийшла комісія, чоловік п'ятнадцять, серед них Корнійчуки Петро і Яким (прізвисько Слюсаки), Борух Марія (татова сестра), Нагорний (голова сільради) з ломами і шпичками, знайшли посолене м'ясо в діжці і сало в мішку. Забрали. Забрали ще пару коней, корову, воза, сани в колгосп.

Весна 1933 року була дуже пізня і холодна. Тоді з голоду пухло і вмирало дуже багато людей, особливо дітей. На городах усе позаростало бур'янами, бо не було кому і не було що сіяти. Великі сім'ї вимирали за день-два. Домовин не робили, бо не було кому. Бузинюк Кузьма тоді копав на цвинтарі кагати, звозив мертвих і закопував. За це йому зараховували трудовні. Людям не було чого їсти і деякі ставали людоїдами. Полушвайко Іван зарізав свого сина років двох, м'ясо обрізав і з'їв, а

кісточки в коробочці ніс на цвинтар. Це побачили Василь і Дмитро Моторні, спинили його...

З тюрми Іван так і не повернувся.

А ще в мого тата була сестра, Корнійчук Настя Микитівна, років двадцять п'ять їй було. В Гоноратці в радгоспі робила. Пішла вона туди і десь зникла. Пропала безвісти. В лісі, мабуть, хтось зарізав.

Для дітей у селі був стаціонар (де зараз школа). Щодня там давали дітям щось поїсти і 100 грамів хліба. Мої менші братик і сестричка, Петро і Ганя, ходили туди. Я не ходила, хоча мама і заставляли. Я була дуже слабка, а сильніші діти видирали у слабших хліб. І в мене теж. Бувало, в березі наїмся блекоти, лице розпухне, але не ходила все одно. Братик і сестричка померли в стаціонарі, їх занесли в кагат і закопали, аж потім сказали мамі. Ми їх так і не бачили мертвими. В цьому ж році померли і тато, Корнійчук Іван Микитович.

На нашій вулиці жив чоловік, на нього прозивалися Баран. Він різав і рубав людям, особливо начальникам і активістам, дрова за крупи і хліб. З цього вони з жінкою і жили. Мама виміняли в нього крупів за костюми покійного тата. Так ми вдвох з мамою і вижили.